

Det er jo hele Folketinget, der tilslutter sig forslaget til vedtagelse, og det er debatteret her i dag på baggrund af de 34 anbefalinger. Det synes jeg vel i realiteten er et tilsagn om at gå videre.

Undervejs har der været debatteret mange spændende ting. Der er en ting, som ikke direkte har været debatteret, men som har ligget lidt under det hele, og det har været det rummelige arbejdsmarked.

Da vi lavede førtidspensionen, var vi også i nogle momenter inde at diskutere, om der ikke med de nye fleksjobregler og den måde, vi nu har det skruet sammen på, for nogle grupper sindslidende kan blive en endnu bedre reel mulighed for at kunne få tilknytning til arbejdsmarkedet på den ene eller den anden måde. Det synes jeg også selv er en af de spændende debatter, som vi skal konkretisere endnu mere i den kommende tid.

Men alt i alt synes jeg, vi har fået præciseret en række ting og præciseret, at der fortsat skal arbejdes på hele det her område. Engagementet skal være til stede hos os alle sammen, inddragelse af pårørende osv. Der er nok at tage fat på, så jeg synes, det har været en god og fremadrettet debat.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg er nødt til at sige til socialministeren, at det, at forslagene til vedtagelser er konkrete, er jo ikke nogen garanti for, at de bliver til noget.

Jeg kan huske dagsordenen fra 1991, der unægtelig var meget, meget konkret, og så vidt jeg husker, var 15 M puljen, det eneste, der kom ud af den. Det var jo også godt nok, men der var jo mange konkrete ting.

Man skal altså passe lidt på det der med at tro, at nu er den hellige grav vel forvaret, fordi der er sket en konkret vedtagelse herinde.

Jeg synes, det er bekymrende, og jeg vil godt spørge om socialministeren ikke er enig med mig i, at når vi tager rapporten, der foreligger om samspillet mellem socialpsykiatri og sygehuspsykiatri, så er de anbefalinger, der ligger deri, stort set de samme anbefalinger, vi har hørt i de sidste 12 år en efter anden. Man kan krydse pænt af og sige der var den, og der var den, og der var den.

Der er jeg bare, må jeg sige til socialministeren, af den opfattelse, at nu må tiden være inde til at sige, at nu er det godt nok. Der ligger jo i flere af de anbefalinger, at man skal undersøge,

og man skal forsøge, og man skal det ene og det andet. Skulle vi ikke holde op med alt det der pjat og så se at få det gjort?

Vi ved jo, hvordan det fungerer, og i 12 år har vi diskuteret de samme ting. Skal vi nu gøre det i nogle år igen, og så måske om 4 år have en ny psykiatridebat sent på dagen, eventuelt inden en helligdag, og så derefter sige, hov, nu er der kommet nogle anbefalinger der er mægt til dem, der er i dag? Ville det ikke være trist?

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Jeg vil tillade mig at vende tilbage til botilbudspuljen og de her mange, mange hundrede millioner kroner, som Folketinget har bevilget til boliger til de mest udsatte og sværest syge sindslidende. Der er altså kommet 250 boliger ud af det i øjeblikket, og pengene blev bevilget i 1996.

Jeg vil spørge socialministeren, hvad ministeren vil gøre for at sikre, at der kommer flere boliger til den patientgruppe, som botilbudspuljen var beregnet til. Jeg har jo slået efter i de gamle papirer, og der står, at det er til de mennesker, der har de sværeste sindslidelser.

De ligger inde på de psykiatriske hospitaler; der er en hundrede stykker alene nede på Sct. Hans. Den sidste opgørelse, vi fik, var fra 1999, og da var der i hele landet 265 udskrivningsklare psykiatriske patienter, som er inde på de psykiatriske afdelinger, men som burde ud i noget andet.

Det er uværdigt, det er umenneskeligt, og det er dyrt. Jeg vil godt have et svar her i dag på, hvad ministeren vil gøre for at sikre, at vi får de boliger, for det er jo rigtigt, som hr. Peter Duetoft siger, at vi godt ved, hvad der hjælper, og hvad der skal til.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Ministeren red sin kæphest: det rummelige arbejdsmarked.

Der vil jeg så lige minde ministeren om de problemer, der er forbundet med aktivloven, nemlig at taget på ordet kan aktivlovens bestemmelser tvinge en sindslidende ud på arbejdsmarkedet. Konsekvensen er, at han mister sin kontanthjælp, hvis han ikke kan klare det. Og vi har rigtig, rigtig mange eksempler på, at folk i virkeligheden bliver mere syge af at komme på arbejdsmarkedet end af at få de tilbud, der i øvrigt burde være til dem som sindslidende.